Ч. 267. Субота 10 грудня (27 падолиста) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ситуация в парляменті. — Австро-угорска ескадра на левантийских водах. — Конституцийний рух в Росиї. — З поля війни.)

Нині мабуть рішить ся, чи палата послів піде вже на сьвята, чи буде ще радити. З того, що пишуть віденьскі ґазети, можна здогадувати ся, що нинішне засідане буде вже послідне. Одна з віденьских ґазет так представляє ситуацию: „Парляментарний овид знову захмарив ся і став понурий, надія, що палату послів дасть ся ще перед Рiздвяними сьвятами зробити здібною до роботи, щезла майже зо всім, залагоджене провізориї буджетової есть виключене, доведене до кінця справи запомог для потерпівших від нещасть елементарних неімовірне, парлямент стоїть безпосередно перед своїм відроченем“. До сеї ситуациї причинили ся головно Молодочехи і союз полудневих Славян а відтак і Німці, именно т. зв. народна партия німецка. Староческа „Politik“ каже, що по новім році будуть вести ся дальші переговори в справі поліпшеня ситуациї, а то тим імовірнїйше, що зі сторони всїх чеських послів висказують бажане, щоби зробити конець теперішній ситуациї серед ческої делеґациї в парляменті і явити ся у Відни на найблизшій сесиї з новою готовою проґрамою, котра би відтак мала бути основою для дальшої політики і тактики всїх ческих послів в парляменті.

З повисшого виходить, що вже й самі Чехи, як здавало ся, без ріжниці партий видять хибу і безуспішність дотеперішної політики і тактики молодоческого клюбу та хотять очевидно завернути на иншу дорогу. Лиш чи не буде то за пізно, бо палата панів мов би німецким звичаєм в дарунку на сьв. Николая зладила несподіванку палатї послів. Кн. Шенбурґ поставив на оногдашнім засїданю внесене о вибір комісиї з 15 членів в цїли зміни реґуляміну ради державної. Бесідник мотивуючи своє внесене, вказав на то, що парлямент не функционує вже від семи літ і доказував, що палата панів має обовязок поспішити державі на поміч та зарадити обструкциї, котрої жерело лежить в національних спорах. Внесене то має лиш ділати против зла. Палата панів сповняє в той спосіб лиш свій обовязок супротив конституциї і держави. Палата панів ухвалила се внесене одноголосно.

То легко сказати „зміна реґуляміну“ та й легко вибрати комісию для тої зміни, але перевести єї дійстно в такім парляменті, який єсть нині у Відни, то річ, котру серед теперішних обставин треба зачислити до мрій. До чого довела зміна реґуляміну в угорскім парляменті, се знаємо; в австрийскім мабуть було би ще сто разів гірше, і аж тоді напевно не було би вже иншого виходу, як хиба вернути до абсолютизму, котрий в найліпшім случаю накинув би таку реформу конституциї, яка би єму була догідна. Отсе можуть бути наслідки тих, що гадають, що обструкция може завести навіть до царства небесного і котрі вказують на ню яко на єдино спасаюче средство для виробленя народних прав.

Віденьска „Reichswehr“ доносить, що австро-угорска ескадра зложена з баштових кораблів „Габсбурґ“, „Арпад“ і „Бабенберґ“, з кружляків „Асперн“, „Сіґетвар“ і Цента“, з торпедовця „Сателїт“ і девяти лодий торпедових шкільної ескадри має виїхати ще сего тижднявна полудне, а в першій лінїї причалить до берегів Альбанії і Грециї. В послїдних роках їздили австро-угорскі воєнні кораблї майже правильно що року до Леванти (так називають головно побережа Малої Азиї, а відтак і всї инші у всхідних сторонах Середземного моря) тай з весною 1905 р. мали також поїхати а коли сей виїзд тепер прискорено, то причиною того стались трудности, які робить турецке правительство в македоньскій справі. Отже се

ВОВКИ.

(З німецкого — Кароля Павлї).

Такого вечера не желав би я нікому з моїх великоміских приятелів. Сніг залітав крізь щілини у вікнах, а вітер вив сумно довкола напів розваленої угорскої чарди. Від часу до часу потрясав сильнїйший напір вихру стінами дому, немов би хотів змести єго з лиця землї.

Нас пятьох інжинірів сиділо довкола довгого стола коло печи. То місце, як найліпше в комнаті, відступлено нам. Ми були всі насуплені і злі, бо то не конче приємна річ провести ніч на деревляній лавці в нужденній угорскій коршмі; тому то проклинали ми вовків на чім сьвіт стоїть. Тим бо лютим хижакам завдячували ми наше незавидне положенє.

Ми всі пять були вислані нашим товариством до Угорщини, аби розслїдити причину, задля якої похилив ся стовп одного недокінченого ще залізничого моста. Не легка то була робота, особливо в зимі. Вже сама подорож через безкраю пушту була досить томляча, дорога була зла і ми їхали поволійше як надіяли ся. І так заки ми оглянули ся, захопив нас вечер, а ми були ще далеко від цїли. А тепер ще до того заявив нам наш візник, що не повезе нас в пітьмі до найблизшого місточка, бо в околици суть вовки.

Ми всі були обурені на трусливість того чоловіка, всі крім одного з нас, Росиянина. Той здвигнув плечима і сказав:

— Коли тут в околици є богато вовків, то візник добре має.

— Чи справді є їх тут так богато? — спитав один візника.

Візник, старший, високий чоловік з сивим волосєм і вусом, відповів хитаючи головою:

— В лїті їх нема, але в зимі заходять сюди з Босни, а тоді всі такі дикі і виголоднілі, що один стоїть за десять.

— Е, чей так зле не є! — засьміяв ся один з нас, родовитий Віденець. — Ви, друже, здаєть ся, боїте ся.

— Не бою ся! — відповів спокійно селянин — о тім кождий тут знає. Я ще як молодий чоловік убив людского вовка.

При тих словах гордо випрямив ся.

— Людского вовка? — спитав я цікаво.— А то що за зьвір? Може вовкулак?

Запитаний заперечив головою.

— Ні, пане — сказав — вовкулак приходить лиш у байцї, а людский вовк то таки правдивий вовк.

— А звідки-ж взяла ся назва?

— Так єго називають тому, бо він нападає і заїдає головно людий, а другі вовки того не роблять.

— І чому саме він? — відозвав ся тепер один з нас, що доси не мішав ся до розмови, то був Бельґієць, дуже спосібний інжинір. — Чому такий вовк нападає тілько на людий? Чи він якої окремої породи? Про такого людского вовка я ще ніколи не чув.

— Може бути, що ту назву знають лише тут, але такий людский вовк може всюди лучити ся — відозвав ся тепер згаданий Росиянин, він називав ся Подішев, в обороні селянина. — Людский вовк, то цїлком звичайний вовк, котрого колись примусила якась причина напасти на чоловіка. Взагалї не робить того ніякий хижий зьвір, ні лев ні тигр, хиба що спонукає єго до того голод або роздразнить єго хто. Так само і вовк не нападає. Але коли він мусів раз на то відважити ся і при тім пересьвідчив ся, як легко чоловіка побороти, тоді нападає він все лиш на людий. Впрочім то само оповідають про льви і тигри.

— Того не знаю, що кажуть про льви і тигри — відповів селянин. — Але що до вовка, то так є. І такого вовка мали ми тут о шість миль звідси, недалеко сербскої границї, звідки я є. Я мав тоді лише двайцять літ. Вовк був пострахом цїлої околиці. Находжено від часу до часу трупи женщин, дівчат або молодих хлопців — старших людий видко не нападав — але ніколи не бачено самого зьвіра. Слїд, хоч він ніколи не був виразний, вказував на вовка. Одного дня, то було в лїтї так коло семої години вечером, іду я полем. Переходячи одним вивозом, бачу в горі на краю волохатого вівчарского пса; сидить з відверненою на бік головою, з отвертим писком і повислим язиком. „Там до чорта — гадаю собі — то псище!“ — і іду дальше. Але нараз впало менї: „Та ж то не пес, то був вовк!“ — і скоро обертаю ся. А він вже ледве о яких пять кроків за мною, закрадав ся як кіт, аби скочити менї на шию і перегризти карк. Як я так відвернув ся, він задержав ся і кинув на мене погляд, немов би хотів сказати: „Ов, тепер

має бути тиха, але виразна демонстрация против Туреччини, себто знак даний колом.

Сьвіт перевертає ся! Підчас коли австрийска конституция жене майже стрімголов в абсолютизм, российский абсолютизм, один із найпоганійших, які знає істория, змушений чим раз більше уступати ся ідеї конституциї, котрої навіть назву не вільно доси вимовити в Росиї. А то все наробила япаньска війна, бо аж через ню провиділа остаточно вся росийска суспільність, до чого доводить господарка тих верховодів, що окружають царя і все перед ним закривають, та множества тих чиновників, що суть лиш сліпим орудем тих верховодів, бо се їх ремесло, котре забезпечувало їм доси добру наживу. Зі всїх відзивів в дусї реформ — бо як сказано, в Росиї не можна говорити о „конституциї“ — про які доси доношено з Росиї, може найщирійший і найглубше обдуманий есть слїдуючий, про котрий доносить росийска аґентия телеграфічна з Калуґи:

Збори земств калуґскої ґубернії ухвалили вислати до царя адресу, в котрій вказують на то, що лиш вільне слово може бути щире і лиш дїяльність рівно управнених, особисто вільних горожан може бути пожиточна. Лиш свобідна совість — написано дальше в адресї — свобідна молитва в публичних сьвятинях всїх віроісповідань есть чиста. Коли би цар покликав коли заступників народу до участи в державних трудах, то они утворили би велику силу при тронї монарха і помагали би цареви піднести край на дорозї мирного розвою всїх духових і материяльних его сил на щасте грядущих поколїнь“. Знайшов ся однак любитель кнута, якийсь Ґолубіцкий, котрий виголосив бесїду, в котрій заявив ся за задержанем дотеперішнього стану річи. Публика висвистала его, а внаслїдок того предсїдатель казав вийти публицї на якийсь час із салї.

З поля війни нема доси важнїйших вістий. Лиш з під Мукдена доносять, що там коло горба Путілова веде ся заєдно борба межи росийскими а япаньскими передними сторожами. Росияни вибирають ся часто в ночи і висаджують у воздух доми, в котрих суть Японцї. В борбі з ґен. Ренненкампфом були Японцї числом значно слабші і тут удало ся Росиянам взяти в неволю около 100 Японцїв. Росийска армія з'ужиткову тепер на день по 220.000 пудів поживи для войска і паші для коний.

Новинки.

Львів дня 9-го грудня 1904.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала між иншими Ром. Лисяка заступником учителя в I ґ. в Ряшеві, Корн. Фрайнгофа упр. 4 кл. шк. в Лопшеві, кс. Ф. Дуткевича уч. р.-кат. релїґії 4-кл. м. шк. в Куликові; — управителями 2-кл. шкіл: Вол. Малопольского в Липинках, Ал. Ґіжовского в Пісках, Здисл. Кривку в Переворотнім, Людв. Гончаря в Дворах; учительками 2 кл. шкіл: Олену Михальску в Луковици, Павлину Круг в Лисиничах, Стан. Журавку в Кростенку, — учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Йос. Стресака в Лопони, Стан Космача в Милївцї, Матїя Медведского в Присїтници, Юлїю Свачиньску в Підшумлянцях. — На будову школи в Петликівцях, бучацкого повіта, удїлила ц. к. краєва Рада 10.000 К безпроцентової позички.

— **Нові почтові складницї** будуть заведені з днем 1 січня 1905 р. в отсих місцевостях: в Луковім, лїського повіта, в Глїднї, березівского повіта, в Йодлївцї, ярославского повіта і в Наконечнім, яворівского повіта.

— **Огнї.** В Грабові коло Долини погоріло 9 селяньских загород. Шкода виносить 22000 К. а була обезпечена ледве на 1200 К. В огни погибли 60-лїтний Антін Сусів і его дочка Олена.

— **Страшна месть.** Робітник Яскульский в Недзьведзьові над прускою границею замітив, що жінка зраджує его з місцевим лїсничим. Тому постановив пімстити ся. Прикріпив до канапи в своїм мешканю динамітовий набій, котрого кніт кінчив ся за стїною мешканя і відтак пійшов немов то до працї. Тимчасом притаїв ся коло хати і коли замітив, що лїсничий війшов до хати, запалив кніт. Страшний вибух динаміту убив невірну жінку разом з любовником.

— **Дефравдация на почтї.** Золочівский окружний суд на донесенє дирекциї почт розписав стежні листи за листоносом з Залозець Соломоном Шпайзером. В почтовім урядї в Залізцях, користаючи з недбальства тепер вже засуспендованої почтмайстрихи, викрадав Шпайзер гроші з листів і товари з посилок. Шкода значна, досягне кілька тисяч. Шпайзер мав утечи через Гамбурґ до Америки.

— **Бабский бунт.** „Одесскія Новостї“ доносять, що в ізмаіловскім повітї вибухли заворушеня, прозвані „бабским бунтом“ ізза того, що жінкам резервістів не виплачено призначеної їм запомоги. Розрухи прибрали такі розміри, що для успокоєня населеня виїхав на місце віцеґубернатор Бльок. Віцеґубернатор, не чекаючи на розпоряджене мінїстерства, поручив на власну руку сейчас виплатити жінкам покликаних до военної служби резервістів півторамісячну запомогу в загальній сумі 10.000 рублїв з позички, яку дістав повіт з т. зв. цїсарского капіталу. По усмиреню заворушень віцеґубернатор надіслав звіт мінїстрови разом з бажанем земств о дальші місячні запомоги для каґульского і ізмаіловского повіта в сумі 21.000 рублїв.

— **Новочасне невільництво.** В кождім більшім містї суть звістні малі хлопцї, що розносять лапки на миши і направляють кухонну посуду дротом. Називають їх загально Словаками і в дійстности суть то дїти убогих словацких верховинцїв, що заселяють склони угорских Карпат. Де они проводять ночи і як живуть, нїхто не знав. В послїдних часах заняла ся ними берлиньска полїция і дійшла до цїкавих відкрить. В Берлинї именно були справдішні експортові товариства, котрі удержували аґентів поміж Словаками на Угорщинї і там займали ся викуповуванем дїтий від бідних родичів. Батько за 60—80 К відступав аґентови 10-лїтні дїти, котрі висилано до „підприемця“ в Берлинї. Той удержував нераз по кількасот дїтий і висилав їх на заробок. Цїлий день від год. 6 рано до 10 в ночи мусїли дїти волочити ся по улицях і приносити панови приписану квоту, котру мусїли заробити, вижебрати або украсти. Як дитина тої квоти не принесла, то єї били і не давали їй звичайного харчу, що складав ся з кусника сухого хлїба. Спали хлопцї в неопалюваних пивницях, де пусті скринї і вязанки гнилої соломи служили їм за леговище. Вправдї полїция пробувала від часу до часу ревідувати ті нори, однак нїкого там не находила, позаяк дїтям не вільно було там показувати ся, а на ніч замикали їх і пильнували старанно. Вкінци полїция устроїла

буде зле!“ Відтак поступає крок назад, обертає ся і хоче вибігти на гору, але вже зашумів мій топорець і за хвилю лежить він з переломаним хребтом. Кілька ударів по голові доправило хижаку. Я все ще не знав, що убив людского вовка, але то був він, бо від тої пори перестали цїлком напади на людий. Тож то було утїхи! Мене славили в цїлім комітатї, громада обдарувала мене грішми, а правительство нагородило похвалою, прилюдною похвалою! А тепер самі осудїть, чи я бою ся! Але не хочу дати собі роздерти коний.

Гордо, з піднесеною головою вийшов старий з комнати.

Ми поглянули по собі, а Бельґієць запитав Росиянина:

— А ви, Подішев, мали коли до дїла з вовками?

— Очивидно — відповів запитаний.

— Богато разів — спитав цїкаво.

— Три рази — відповів він.

— Ану, оповідайте! — крикнув Віденець.

— Можу дещо оповісти — сказав Росиянин — хоч не так богато, як гадаєте, бо ви Нїмцї уявляєте собі, що в Росиї аж кишить всюди від нїгілїстів і вовків. Правда, маємо вовків, богато вовків, що роблять богато шкоди між худобою, але з другої сторони суть в Росиї околицї, де вовки так рідкі, як в Чехії або в Баварії. Я сам був вже дорослим чоловіком, коли побачив перший раз вовка.

— Де то було? — спитав я.

— В казаньскій ґубернії. Мій отець купив тодї в спаскім повітї посїлість і ми там провели кілька тижднїв в лїтї. Довго не можна там було сидїти, бо лїто там дуже коротке. Там в тій околици пізнав я вовків.

— А то? — спитав Віденець, коли Подішев мовчав.

— А то — повторив той — першого, одного душного серпневого вечера. Я ішов з вітцем польною доріжкою, коли нараз побачив в корчах дві близько себе стоячі, округлі, зеленковато сьвітячі точки. Отець, що також їх побачив, вказав на них рукою і сказав: „Вовк“. Але вовк в одній хвили щез і нїчого не було видко. То було перший раз.

— А другий раз? — спитав Бельґієць трохи розчарований першим оповіданем.

— Другий раз — відповів Подішев — було також в серпни і також під вечер. Я вертав з польованя. Виходячи з лїса, побачив я ряд возів, що їхали дорогою, а зараз за ними пса, що біг спустивши голову до землї і хвіст. Я майже не звертав на него уваги. Але нараз бачу, як мій Турок, мій мисливский пес, скалить зуби і їжить ся. А то за возами біг вовк. В одній хвили прикладаю рушницю до рамени, але хоч як я то скоро зробив, було за поволи; ще заки я вспів потиснути курок, вовк скочив через рів і щез.

— Коли трете ваше оповіданє не буде цїкавійше, то я не хочу его слухати! — скрикнув Бельґієць, ще більше розчарований другою пригодою як першою.

— Будьте спокійні, панове — перебив Подішев — третя істория есть правдивою історией з вовками, так як належить ся. Слухайте. То ще не давно тому, всего три роки, коли якесь важне дїло вимагало присутности мого батька серед зими в згаданій вже місцевости. Отець, що бояв ся в своїм вінї так далекої дороги, просив мене, аби я тим займив ся і я хоч не дуже радо, взяв ту справу на себе. Надїючись як найскорше полагодити дїло, від'їхав я, але приїхавши на місце, побачив я вскорі, що дуже завів ся. Справа дуже протягнула ся і я мусїв що другий третий день їздити до повітового міста, віддаленого о двайцять вісім кільометрів, що при двайцятьох до двайцять пятьох степенях морозу не належало до великих приємностий.

Одного вечера зробило ся вже добре пізно, коли я мав вертати з міста до дому. Може було би менї удало ся ще перед смерком виїхати, коли-б мій візник був розумнїйший чи там послушнїйший. Але він противив ся їхати, заклинав мене, аби я не їхав, бо вовки в сім році небезпечнїйші чим коли небудь. Ба, він не успокоїв ся навіть тодї, коли я від властителя гостинницї позичив собі рушницї. Хлопець той був сином нашого старого візника, що служив у нас вже від сорок лїт. Тому я нерадо хотів уживати примусу, але остаточно не полишилось менї нїчого иншого як погрозити побоями. То вправдї помогло, але година часу була змарнована.

Їзда була неприємна, дорога зла і завіяна, вітер дув нам в очи. Однако після тутешнього понятя їхали ми досить скоро. Я загорнув ся в мій кожух і задрімав. Нараз будить мене голосне говорене. То був мій візник, що молячи ся і проклинаючи відразу обкладав батогом конї.

— Що стало ся? — кричу до него.

— Вовки! — відповідає він — вовки! Я казав, я остерігав тебе, батеньку, тепер ратуй нас, бо пропадемо! Мати Божа казаньска, ратуй нас, ратуй нас! Ти проклятий! — крикнув дальше до підручного коня — побіжиш ти!

Я оглянув ся поза себе, але не замітив нїчого, лише далеко на овиді темну закривлену

облаву і від зібраних кількасот хлопців дізнала ся про страшні подробиці. „Підриємці“ вели за набуті в той спосіб гроші розгульне житє, а діти не могли навіть з віким порозуміти ся, не володіючи зовсім німецким язиком. Найбільшим підприємцем був якийсь Кубачек, що має посілости на Угорщині і звідтам доставляв „товару“ для цілої Німеччини. Новочасних плянтаторів увязнено, а діти вислано до родичів.

† **Помер** Юрий Гарвот, емерит. учитель ґімназияльний і директор шкіл промислових, в Перемишли, в 50-ім році житя.

Штука, наука і література.

— **Черновецка філія** тов-а „Руска Школа“ видає під редакциєю п. Ілярия Кирбулицкого дрібні книжочки інтересного змісту і дешеві. В послідних часах вийшли отсі книжочки: „Гостинець руским дїточкам“, ціна 5 с.; „Втеча трох братів із турецкої неволї“, ціна 5 с.; „Малий колядник“, ціна 8 с.; і „Календарик для руских дітий на р. 1905“ ціна 10 с. — Замовляти ті брошурки належить у п. Іл. Карбулицкого, народного учителя в Мамаївцях на Буковині.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 9 грудня. N. fr. Presse подає після інформацмй з кругів компетентних яко кандидатів на опорожнене місце росийского амбасадора у Відни: теперішного посла росийского в Копенгаґї Ізвольского, котрого однак дехто уважає за можливого наслідника ґр. Лямсдорфа, ґр. Бенкендорфа, теперішного амбасадора росийского в Льондонї і наконець Зіновєва теперішного амбасадора росийского в Константинополи.

Льондон 9 грудня. Німецка амбасада заперечує донесеню ґазет, мов би була інтересованою в продажи вугля для росийскої фльоти через німецкого консуля в Кардіфф.

Токіо 9 грудня. (Урядово). Командант корпуса артилерії маринарки доносить, що „Ретвізан“ пішов на дно, а „Победа“ положила ся передом так значно, що видко кадовб корабля, укритий звичайно під водою.

Берлин 9 грудня. „Nord. Allg. Zeitung“ доказує, що в справі походячого з Куксгафен парохода вуглевого „Капітан Менцель“ не було зовсім виміни гадок межи правительствами німецким а анґлійским.

Токіо 9 грудня. Командант войска, що обсадило горб „203 метрів“, доносить, що середний комин на „Победі“ єсть тяжко ушкоджений і корабель той стоїть аж по головний поклад під водою. Горішний поклад „Пересьвета“ і „Ретвізана“ суть під водою. Передна часть покладу „Баяна“ горить. Задна часть корабля „Паллада“ іде щораз більше під воду. Вчера острілювано дальше кораблї.

Петербург 9 грудня. (Рос. Аґент' телеґр.) Як зачувати, постановлено вже вислати трету ескадру до всхідної Азиї. Ескадра тота відпливе в половині січня. В подорожи другої ескадри не настане длатого віяка перерва.

Петербург 9 грудня. Ґенерали Більдерлїнґ і Сахаров одержали золоті шаблї висаджені брилянтами з написею „за хоробрість“.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар

Дирекция промислового музея.

лінію, що, як здавало ся, порушала ся. Отже то були вовки.

— Їдь лиш — крикнув я сьміючи ся — атже они так далеко за нами, що не здогонять нас! Їдь лиш!

Хто знає Росию, тому звістно, що „їхати“ значить там гнати, а їхати скоро — летїти. Менї здаєть ся, що конї ледве дотикали копитами землї. Я знов опер ся і замкнув на ново очи, коли протяжне, грізно-сумовите вите аж потрясло моїм серцем, а волосє на голові наїжилось. Нїколи не забуду того голосу, так страшно врізав ся він в мої уши. Тепер мій спокій скінчав ся. Я підняв ся і знов обернув ся.

На презеликий страх замітив я, що вовки значно до нас наближили ся. Я приладив рушницю до стрілу. Рушниця була добра, в кишени мав я яких двайцять набоїв.

— Як далеко ще до села, Іване? — спитав я відтак візника.

— Десять верст, батеньку! — відповів і знов ударив по конях.

Я знов оглянув ся за вовками, тепер міг я їх вже почислити. Я почав числити і дійшов до двайцять, відтак покинув то, їх було певне два рази тілько. Сани летїли по твердім снїгу, але й вовки немов би мали крила. Тепер вирвнуло їх кілька на лїво від саний; обернувше голови до нас і звісивши язики, держались разом з нами.

Я підніс рушницю. Мимо смерку цїляв я добре. Трах! — один повалив ся в снїг, другі задержали ся і приостали. З далека можу бачити, як кидають ся на убитого товариша. В однїй хвили роздертий на куснюки і зарав по тім ціла юрба кидає ся в дальшу погоню. Я постановляю собі стріляти лиш на тих вовків, що надто наближать ся до саний, або будуть кидати ся на конї. Тепер можу вже бачити їх голови, отверті пащеки і білі зуби. Від часу до часу піднесе декотрий голову до гори і завиє, зараз всї инші ідуть за єго примірсм і ціла юрба виє, що аж кров в жилах застиває.

Іван встав, в однїй руцї держить поводи, другою махає бичем. Він єго й не потребує, бо конї летять як вітер, гнані страшним витєм вовків. Тепер вже они майже дігнали нас, вже виринають їх голови з зеленковато блимаючими очима, летять по при нас на право і на лїво. Я стріляю раз по раз — всьо дармо! Они підходять все близше і близше.

Нараз приходить менї до голови сьвітла гадка.

— Відпряжи, Іване, підручного коня і пусти єго! — кличу до візника — може вовки нас попустять ся!

Але я не бачу Івана, а бодай він вже не стоїть в санях і коли я лїпше приглядаю ся, бачу, що він присїв на споді. Саме хочу єго питати, що робить, коли єго намір стає менї ясним. Нужденник витягнув сворінь; дишель вільний, драбище переступає одною ногою з саний на дишель, розкладає руки і кладе їх на конї, між котрими стоїть і свобідні конї летять з ним як вітер наперед, лишаючи мене на поталу вовкам.

(Конець буде).

Рух поїздів
важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).